

Ved Skrivelse af 18. ds. fremsender Finansministeren Eksemplarer af:

- 1) en under 23. Januar d. A. allerhøjest stadfæstet Tillægsbevilling til Budgettet for Kommunen St. Croix for Finansaaret fra 1. April 1913 til 31. Marts 1914,
- 2) det under 25. Februar d. A. allerhøjest stadfæstede Budget for Kommunen St. Thomas og St. Jan for Finansaaret fra 1. April 1914 til 31. Marts 1915 og
- 3) det under 1. d. M. allerhøjest stadfæstede Budget for Kommunen St. Croix for samme Finansaar,

med Anmodning om, at fornævnte Tillægsbevilling og Budgetter maa blive fremlagt paa Rigsdagen i Henhold til § 1 i Kolonialloven Nr. 124 af 6. April 1906. — Dette sker herved. Skrivelsen vil blive optaget i Tillæg C.

Udenfor Dagsordenen har Ministeren for offentlige Arbejder Ordet for at fremsætte det nys anmeldte Lovforslag.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg skal herved have den Ære at fremsætte Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 56 af 26. Marts 1898 om Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift. Ved denne Lov af 1898 har man i sin Tid truffet ret vidtgaaende Bestemmelser for Jernbaner om at yde Erstatning til enhver, som ved Jernbanedrift under en eller anden Form lider Skade paa Person eller Gods. Imidlertid er der dog taget den Bestemmelse, at saafremt det kan oplyses, at den skadelidte selv forsætlig eller ved Uagtsomhed har hidført Skaden, eller at denne Skade ikke kunde være afværget ved den Agtpaaagivenhed og Omhu, som Jernbanedrift udkræver fra Driftsbestyrelsens og Driftsbetjeningens Side, ifalder Jernbanen ikke Erstatningspligt. Men det, som er meget afgørende i saa Henseende, er, at Bevisbyrden paa dette Omraade udelukkende falder paa den paagældende Jernbane. Imidlertid tør det siges, at ved denne Lovs Vedtagelse i sin Tid har man overvejende tænkt paa den Skade, som opstod indenfor Jernbanens eget Omraade, og at man f. Eks. ikke har tænkt paa den Skade, som kan opstaa ved, at en Gnist flyver ud

fra Lokomotivet og tænder Ild i en nærliggende Ejendom, naar dette sker under saadanne Omstændigheder, at man maa sige, at der fra Jernbanens Side er gjort, hvad der kunde gøres for at forebygge Skaden.

Den Synsmaade gælder i hele den almindelige Lovgivning om Erstatning, at naar man i sin Bedrift har foretaget, hvad der af Myndighederne er foreskrevet for at afværge skadelige Følger af Virksomheden, vil man ikke være erstatningspligtig i Tilfælde af, at der dog indtræder en Skade. En saadan Skade henregnes til det hændelige, som det ikke paahviler den paagældende Bedrift at erstatte; og denne Synsmaade turde der være saa meget mere Anledning til at fastholde ogsaa i dette Tilfælde overfor Ildebrande, da netop denne Skade i ganske særlig Grad er egnet til og Genstand for Forsikring, og da Forsikringsselskaberne modtager deres Præmier for at imødegaa den Risiko, den enkelte Ejendomsbesidder er udsat for. Ja, man kan tilføje, at Forsikringsselskaberne endog dér, hvor Jernbanen befinder sig i særlig stor Nærhed af en Ejendom, ofte forlanger en Tillægspræmie for den forøgede Risiko for Brandfare. Under disse Omstændigheder vilde det synes urimeligt, at det kan blive paalagt en Jernbane at udrede en Erstatning for en opstaaet Ildsvaade, naar den paagældende Bane ikke paa noget Punkt har udvist Forsømmelse, men har holdt sig de givne Forskrifter fuldt efterrettelig. Ikke desmindre er en saadan Pligt blevet statueret ved Højesteretsdom af 15. Oktober 1913, i Anledning af, at et Hus nedbrændte under saadanne Omstændigheder, at man ganske vist ikke positivt kunde bevise, at det skyldtes en Gnist fra Lokomotivet, men hvor der ikke var nogen anden paaviselig Skadesaarsag, og hvor man saa paa Grund af samtlige foreliggende Omstændigheder slog fast, at Ilden maatte være forarsaget ved en Gnist fra Lokomotivet. Det vedkommende Jernbaneselskab blev ved Højesteretsdom dømt til at erstatte en Brandforsikringsforening for Løsøre den af denne Forening udbetalte Brandskadeserstatning.

Hermed er der altsaa slaaet fast, at Loven har faaet en Rækkevidde, som jeg tror, man maa sige, ikke har været for-